

Hi ha persones al·lèrgiques als additius?

La complexitat de demostrar la responsabilitat d'aquestes substàncies

Ramon Serra

Metge del Servei d'Al·lèrgia de Sant P
 Sant Pere Claver – Fundaci

Un additiu alimentari és qualsevol substància que s'afegeix a un producte alimentari durant la seva fase de fabricació, transformació, preparació, tractament, envasat, transport o emmagatzematge. No es consumeix com a aliment en si mateix ni s'utilitza com a ingredient d'un plat. Malgrat tenen mala fama pel que fa als efectes adversos, rarament s'ha pogut demostrar la seva participació en problemes al·lèrgics.

Els additius alimentaris són substàncies que no són consumid producte alimentari ni com a ingredient. El seu paper és fonamen de mantenir les qualitats i les característiques dels aliments, fer segurs, nutritius i apetitosos. L'addició de la substància es qualsevol fase de la cadena de producció (fabricació, transformació, p tractament, envasat, transport o emmagatzematge).

La lletra E en un producte alimentari indica que un additiu ha sigut aprovat p Europea. N'hi ha d'antioxidants (impedeixen l'enranciment i decoloració), cc (limiten, retarden o prevenen la proliferació de microorganismes), potenciad qualitats organolèptiques (modificadors del sabor i textura, espessidors, ec potenciadors del sabor, acidulants, antiaglomerants, antiespumants, gasos d' colorants.

Fa segles que s'utilitzen, però la seva repercussió segueix sent controvertida certa preocupació entre els consumidors. A aquest grup de substàncies se'ls amb certa freqüència la capacitat de produir reaccions adverses, i fins i tot al tot i que pocs cops es demostra.

Patir la incomprensió de la societat també representa un símptoma que s'afe molèsties provocades per la gran quantitat de productes químics que ens en això representa un afegit de caire emocional al ventall de manifestacions c d'aquesta malaltia, encara poc coneguda.

Els additius alimentaris estan sotmesos a una normativa alimentària que regu utilització. Aquestes substàncies han de tenir un propòsit útil demostrat, h sotmeses a una valoració científica rigorosa i completa per a garantir la seva : no han d'incloure l'error del consumidor. El Comitè Científic sobre l'Alimentaci de la Unió Europea (SCF, per les seves sigles en anglès) s'encarrega d' seguretat dels additius a Europa.

A escala mundial, la comissió del Codex Alimentarius s'encarrega de desenvolupar normes internacionals sobre alimentària. Actualment està elaborant una nova normativa general sobre els additius alimentaris per establir una internacionals harmonitzades, factibles i inqüestionables per al seu comerç a tot el món. Només s'hi inclouen els additiu estat avaluats pel Comitè Conjunt d'Experts en Additius Alimentaris.

Després de la revisió de totes les dades toxicològiques disponibles, aquests comitès determinen el nivell dietètic màxim de l'additiu perquè no representi un risc per a la salut humana. La legislació europea exigeix que es realitzin estudis periòdics dels nivells d'ingesta d'additius en la població. L'objectiu és detectar qualsevol variació que pogués afectar els hàbits de consum i sobrepassar els límits de la ingesta diària admissible, encara que si se superés aquest llindar seria poc probable que es produís algun mal pels amplis marges de seguretat.

Actualment es desconeix el número de casos exacte de

les reaccions per additius, però en general s'assumeix que és molt poc freqüent. A més la rellevància clínica d'aquestes substàncies encara no està aclarida, perquè la majoria d'estudis realitzats són simples descripcions anecdòtiques o metodològicament incorrectes.

Les manifestacions clíniques que han estat relacionades amb els additius no difereixen dels símptomes que provoquen altres tipus d'al·lèrgògens. Així s'han descrit episodis d'asma, urticària, angioedema (inflor), dermatitis de contacte o asma ocupacional.

Un problema afegit per al diagnòstic de les reaccions adverses per additius és que en la majoria dels casos es produeixen en pacients que ja tenen una malaltia crònica i resulta difícil associar un brot de símptomes amb un additiu. A dia d'avui no existeix cap prova fiable per aclarir si existeix una reacció per additius, a no ser que es prengui de forma aïllada i això resulta complex. Lògicament el tractament, un cop arribat al diagnòstic de certesa, seria evitar l'additiu corresponent.

*"Les manifesta
clíniques relacio
amb els additi
difereixen à
les altres"*

Llegeix més articles a **"la càpsula"**

Visita la web de **Sant Pere Claver - Fundació Sanitària**